

Я побачила свого першого гобліна того ж дня, коли й першу кораблетрошу.

Я пливла під вітрилами, прямуючи на війну.

На шляху до того, щоб закохатися в смерть і в королеву.

На шляху до того, щоб втратити всіх своїх подруг і двох братів.

Я побачу, як велике місто впаде в крові та вогні, зражене фальшивим богом.

Пізніше мені накажуть померти на високому кам'яному мосту, але мені це не вдасться.

А решті Першої ланси воронових лицарок Його Величності вдалося.

Це не щаслива історія, проте правдива.

У мене немає часу на брехню або на брехунів.

* * *

Корабель, на якому я пливла, називався «Кинджал королеви дощу», і це був військовий мул, набитий гоблінським м'ясом, тобто новобранцями, такими як я. Він протікав і хитався під час штормів, і на ньому стояв запах, від якого неможливо було не морщити носа. Я намагалася не морщити носа, щоб не мати пихатого вигляду і не скидатися самій собі на першу дружину батька Імельду, яка мені не мати.

Тут відбулася битва.

Бурхливе море всівали щогли, бімси¹ та уривки вітрил. То тут, то там під хвилями палало легкозаймисте желе, ніби в глибині

¹ Бімс — поперечна балка, що підтримує палубу, платформу, дах надбудови корабля. — Тут і далі прим. пер.

намагалися засяяти маленькі сонця. То тут, то там спливали тіла чоловіків і жінок, купки тіл або ж тіла гоблінів.

Я бачила мертвих гоблінів і раніше, як усі ми. Вони не гниють, а просто зморщуються, зсихаються й тверднуть. Мухи не хочуть мати з ними нічого спільного, і лише виголоднілі птахи дзьобають їхні рештки. Акули, звісно ж, їх з'їдять, але акула зжере й дерев'яне весло — я таке бачила. А що вони не гниють, то кожен привозив додому мертвих гоблінів з останніх двох воєн. То були популярні експонати в цирках. Ми ж використовували багатьох мертвих гоблінів для тренувань, особливо для того, щоб змусити бойових воронів зненавидіти їх.

І вони їх дуже ненавидять.

Але цього дня я вперше побачила живого гобліна.

Він чіплявся за острівцець з уламків, що вже тонує.

Можу сказати про гоблінів одне: вони на вигляд такі самі жахливі, які і є насправді. Такі, ніби хочуть з'їсти м'ясо з ваших стегон — і вони це роблять. Наміри людей не завжди так легко визначити — багато хто з нас приховує жорстоку вдачу за гарненьким обличчям, або ж нашої доброти не помічають, бо маємо спотворену плоть.

Гобліни ж — чесні вбивці.

І вони страх які потворні.

Цей на вигляд мав приблизно чотири фути зросту, трохи вищий за більшість; він був моряк, тому носив просту куртку з конопель та лосини з людської шерсті, чи то людського волосся, з людських ферм. Я тоді ще не знала, що це таке. Його жорстка плоть була рожево-сіра, і цей гоблін плавав занадто далеко, щоб я могла розгледіти його зуби, проте знала, що вони трикутні та достатньо гострі, щоб ними голитися; і я також не могла розгледіти його запанцерованого язика. Такі членисті язики допомагають гоблінам видавати дзижчання та скреготання, що служать їм на заміну приголосних звуків.

Цей зубастик був тяжко поранений і опинився в пастці — його більшу руку затиснуло між двома секціями корпусу корабля. І він був не один. За ті самі уламки, які розчавлювали руку зубастика на м'ясо, чіплялася людська жінка. Її волосся було заплетене в моряцьку косу, шкіряні штани розширювалися на стегнах в морському

стилі, і вона з'явилася в полі зору, коли уламки повільно повернулися. Вона також була поранена, лляна сорочка почервоніла з одного боку, а втім їй було байдуже на свою рану.

Вона спостерігала за гобліном.

— Допоможи їй! — крикнула якась жінка капітанові нашого корабля.

Капітан був сивоволосий, шістдесяти років, з люлькою, вщерть набитою не-спи-листом, та в безформному червоному капелюсі; він скидався на старого моряка з якогось жарту. Жінка, що кричала, мала вигляд лицарки, вбраної у вишукані обладунки; і якщо вона не відійде від леера в цьому бурхливому морі, то незабаром стане чудовою окрасою морського дна.

— Розверни це довбане корито та врятуй її! — повторила вона, показуючи пальцем.

Капітан похитав головою та пихнув люлькою, разом зі словами випускаючи дим:

— Ми не можемо зволікати. Якщо цей корабель потопило велике гоблінське військове судно, а до мене доходили чутки, що одне таке є в цих водах, то ми станемо наступними, кого вони поламають на скалки.

Лицарка зрозуміла, що капітан мав рацію, і більше нічого про це не сказала. Однак троє лучників біля корми корабля почали стріляти в гобліна. Перші стріли схилили через відстань, рух військового мула, а також обертання уламків, за які вчепилися морячка й гоблін. Зрештою одна стріла влучила зубастикові в стегно, і той захрипів, як хриплять гобліни — такого звуку не забудеш. Жінка, що зазнала кораблетроці, підповзла до нього. Вона мало не зіслизнула з уламків, але втрималася. Гоблін спробував укусити її, але вже не мав ані швидкості, ані сили. Жінка вхопила його за шию. Вирвала стрілу з його стегна й устромила істоті в око, а тоді крутонула стрілу, щоб уже напевно.

Я ахнула.

Я добре знала насильство із часів мечарні — відколотий зуб, закривавлена голова, зламаний палець. Також була знайома з кривавими справами сільського маєтку: з вішанням на гачки туш свиней та оленів, умертвленням хворої худоби, бичуванням злодіїв та повішенням браконьєрів і дезертирів. Але ця стріла в оці

— Чий? — спитав капітан. — Твій?

— Ну, точно не твій, — відповіла я йому, і він засміявся — божевільно, як регочуть ті, хто жує не-спи-лист.

Мені ж було не вісімнадцять.

Мені нещодавно виповнилося двадцять.

Аміель стояв біля носа свого корабля, «Пані гаїв», і щось писав на табличці, яку насилу примудрявся зберегти сухою серед океанських бризок — море все ще було досить бурхливе. Я бачила, як його нудило в перші дні після відплиття з Іспанії, і мене теж зморювало хитавицею, але лише першого дня. Через таке найкраще стояти на палубі. Сьогодні ж брат, здавалося, почувався добре. Я хвилювала-ся за нього, а як же інакше?

Він був мій Чичун.

Ну, тобто наш.

Ми всі називали його Нутом, бо він був єдиний із чотирьох дітей герцога Браги, хто народився лисим. Решта з нас з'явилася на світ з тоненьким чорним волоссям, яке швидко випало й знову відросло вже густим. Але він був мій. Я пам'ятаю, як насилу тримала його на руках, коли йому було два роки, а мені лише чотири, і розповідала всім, що Чичун тепер моя дитина.

На моїй пам'яті це було востаннє, коли я хотіла мати дитину.

Однак Аміель не просто писав — він голосно декламував вірш дельфінам, що стрибали в кільватері корабля. Це був гарний вірш про Мітренора, бога моря. Довге волосся Аміеля майоріло на вітрі, так що він мав доволі романтичний вигляд.

І кому спала на думку ця всратись яка жахлива ідея втягнути такого хлопця у війну?

І чому із чарівником?

Я знала, що Фулвір, якого називали Фулвіром Блискавколовом, допоміг створити бойових воронів, які тепер перебували в трюмі під моїми ногами, — і за цю магію, що передбачала змішування кісток, його також називали Фулвіром Батьком Нечисті. Ходили чутки, що він божевільний, хоча всі мешканці його країни Молрови здавалися напівбожевільними зі своєю мовою брехні. То чому мого Аміеля представили до такої людини? Він міг би служити нашому братові Полеві, який був генералом. Йому було б не так добре, якби він вирушив із нашим найстаршим братом, Мігедом, бо Мігед... мав проблеми.